

Arrest

nr. 298 860 van 18 december 2023
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die loco advocaat B. LENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.2. Op 10 oktober 2023 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 19 oktober 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 oktober 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 27 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.A.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, bood zich op 02/10/2023 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 02/10/2023 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Bulgarije op 11/09/2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 09/10/2023. Hij verklaarde gehuwd te zijn met [A.M.], vrouw, [...] en verblijvend te Tripoli, Libanon. Hij verklaarde geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn oom, zijnde [A.A.], ongeveer 37 jaar oud, in België verblijft en erkend is. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde verder geen familieleden te hebben die in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat hij Syrië in mei 2022 verlaten heeft omwille van veiligheidsredenen, politieke en economische redenen en ook omwille van de dienstplicht. Hij verklaarde dat hij naar Turkije gereisd is, waar hij tot 25/07/2023 verbleef.

Omdat Turkije dreigde hem te repatriëren naar Syrië, reisde hij via Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk, waar hij een week bij de smokkelaar verbleef. Daarna reisde hij via Duitsland naar België, waar hij op 01/10/2023 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn oom er woont. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er opgesloten werd voor een lange periode. Hij verklaarde dat indien hij niet akkoord zou gaan, men dreigde met verdere opsluiting voor minstens zes maanden. Hij stelde niet te weten wat er met hem zal gebeuren indien Bulgarije verantwoordelijk zou blijken. Hij gaf aan dat hij ook op een onmenselijke manier behandeld werd.

Op 10/10/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties. Deze stemden op 19/10/2023 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 09u00 en 14u00.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Bulgaarse instanties stemden op 19/10/2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Bulgarije zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 19/10/2023 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Bulgarije, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Bulgarije niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn oom er woont. We wensen er echter op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van betrokkene kan ten overstaan van betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van

oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende oom.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Bulgarije aan België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We wensen ook op te merken dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. We wensen hier echter te benadrukken dat de tussen betrokkene en zijn oom bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”.

Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33; *A.S. v Switzerland* n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : “The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see *F.N. v. the United Kingdom* (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013”).

Verder wensen we er op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We wensen eveneens te benadrukken dat Bulgarije, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Bulgarije, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Bulgarije niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van

een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er op een onmenselijke manier behandeld werd. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij de omstandigheden niet verder duidde of staafe. Verder wensen we er op te wijzen dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Bulgaarse instanties, klacht kon ingediend worden bij de bevoegde Bulgaarse instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er opgesloten werd voor een lange periode. Hij stelde dat indien hij niet akkoord ging, men dreigde met verdere opsluiting voor minstens zes maanden. Hij stelde niet te weten wat er met hem zal gebeuren indien Bulgarije verantwoordelijk blijkt te zijn. Betreffende deze verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije 43 dagen in een gesloten centrum verbleef, merken we op dat de vasthouding wellicht plaatsvond in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije onderschept werd toen hij de grens wilde oversteken naar Servië en dat hij zijn vingerafdrukken tegen zijn wil diende af te staan. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Bulgarije geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Bulgarije de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art.18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDArapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden

doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aannahme dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het

AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79).

Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven inderdaad bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden u uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Er werden tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Betreffende de gezondheidszorg meldt het AIDA-rapport dat de Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch

is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar Citeren van beslissing toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 1 december 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen werden verzoeker op 5 december 2023 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen op 7 december 2023 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Paragraaf 1 van dit artikel luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

[...]

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terughoudingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

[...]"

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een beslissing van 26 oktober 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft een overdrachtsbesluit waarbij Bulgarije wordt aangeduid als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op grond van de verordening 604/2013 en waarbij verzoeker wordt opgedragen zich binnen de tien dagen te begeven naar Bulgarije om er zich aan te bieden bij de autoriteiten. Omdat verzoeker naliet om zich binnen de gegeven termijn van tien dagen vrijwillig te begeven naar Bulgarije besliste verweerder op 1 december 2023 tot de terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Gelet op deze tussengekomen beslissingen is de overdracht aan Bulgarije imminent geworden. Tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens van 1 december 2023 diende verzoeker op 7 december 2023, en

dus tegelijkertijd met de huidige vordering, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Voorliggende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend binnen de vijf dagen na de kennisgeving van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en dus binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werd de vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 305 097 en dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Nu uit het bovenstaande is gebleken dat de overdracht van verzoeker aan Bulgarije imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist dit ook niet.

Met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen te worden behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de Raad slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling beslissen indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 3, 17, 18 en 25 van de verordening nr. 604/2013, van artikel 5.2 van de verordening 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 1560/2003), van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel. Uit zijn betoog blijkt dat hij ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“En l'espèce, la Bulgarie ne peut être considérée comme l'État responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et d'accueil bulgare, ainsi qu'en raison de l'absence d'une prise en charge adaptée à la partie requérante.

A. Défaut de motivation

La décision litigieuse viole l'obligation expresse de motivation incombant à la partie défenderesse.

L'article 62 de la loi sur les étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 prévoient l'obligation formelle de motivation de la partie adverse ; l'article 62, § 1 de la loi sur les étrangers prévoit que toute décision administrative doit être motivée. La loi du 29 juillet 1991 renforce l'obligation formelle de motivation.

La motivation doit permettre au demandeur de comprendre le(s) motif(s), tant en fait qu'en droit, de la mesure prise à son encontre.

L'étude du HCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" indique que les circonstances individuelles et contextuelles doivent être prises en compte lors de l'examen de chaque

demande d'asile ; "ces raisons sont externalisées en les incluant expressément dans la décision elle-même".

Les motifs de la décision doivent être suffisamment étayés ; les motifs de la décision doivent être étayés par le dossier administratif de la partie adverse et par les faits connus de la cause ; si les motifs de la décision contestée ne sont pas étayés par le dossier, ils doivent être considérés comme insuffisants.

La partie défenderesse ne peut se contenter de rejeter les déclarations de l'intéressé sur la base d'une simple appréciation subjective.

B. Traitements inhumains et dégradants en violation de l'article 3 CEDH en cas de retour en Bulgarie – Conditions d'accueil des demandeurs d'asile et traitement dramatique des demandes d'asile en Bulgarie

La partie requérante attire Votre attention sur l'arrêt « Tarakhel et autres contre la Suisse » rendu par la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'homme ce 4 novembre 2014, développé ci-après. La cour a notamment établi que « l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence ».

Les lignes directrices dégagées dans cet arrêt concernent tant les conditions d'existence des demandeurs d'asile dans le pays de destination pendant la procédure d'asile que la possibilité pour eux d'y bénéficier « des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt ».

Aussi, l'article 3.2 alinéa 2 du Règlement Dublin III établit que « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. »

La Belgique ne peut en effet, en vertu du règlement Dublin III et de la jurisprudence européenne, transférer un demandeur d'asile vers un État où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs.

Or, tel est le cas en Bulgarie, comme il ressort des articles et rapports récents dont des extraits sont reproduits infra.

Étant donné que l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme est absolu, un transfert vers la Bulgarie, considérée par la Belgique comme pays responsable, est impossible en l'espèce.

Dans l'arrêt « Tarakhel contre Suisse » susmentionné, au sujet du renvoi de demandeurs d'asile, en l'espèce vers l'Italie, dans le cadre du Règlement Dublin, la Cour affirme à cette occasion que « en tant que catégorie de la population 'particulièrement défavorisée et vulnérable', les demandeurs d'asile ont besoin d'une 'protection spéciale' au regard de cette disposition ». La Cour conclut que « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention ».

Le Conseil du Contentieux des Étrangers l'a rappelé dans un arrêt du 30.06.2015 (n°148. 906) : « 3.4.2. A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays – en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141

810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge des intéressés avant de prendre sa décision ».

Il faut donc avoir égard à la certitude qu'une prise en charge adaptée à la partie requérante sera mise en place en Bulgarie au vu de la situation de vulnérabilité particulière de la partie requérante.

La Belgique doit donc, avant d'envoyer la partie requérante vers la Bulgarie, obtenir des autorités bulgares une garantie individuelle concernant une prise en charge adaptée. Sans garanties individuelles, il y aurait violation de l'article 3 de la CEDH au vu des conditions d'accueil des demandeurs d'asile et des migrants en Bulgarie.

La partie requérante souligne effectivement qu'il ressort d'informations générales que la situation en Bulgarie en matière des conditions d'accueil réservées aux demandeurs d'asile et le traitement de leurs demandes d'asile est dramatique et que dès lors, un renvoi vers la Bulgarie de la partie requérante serait susceptible d'engendrer une violation de l'article 3 de la CEDH précitée.

Soulignons qu'en l'espèce, il ne s'agit pas d'un forum shopping où le demandeur choisit l'État membre dans lequel il introduit sa demande d'asile, mais il est question d'une considération de dignité humaine et de respect des droits fondamentaux de chaque personne demandant une protection internationale.

La partie requérante conteste que la Bulgarie soit compétente pour traiter sa demande de protection internationale, non pas qu'elle ne se soit pas rendue en Bulgarie avant d'introduire sa demande de protection internationale en Belgique, mais en raison des conditions d'accueil, des traitements par les autorités bulgares, et de la procédure d'asile en Bulgarie, qui sont contraires à la CEDH et aux exigences européennes en matière de procédure d'asile dans les États membres.

Le simple fait qu'un État membre prenne des mesures pour tenter de remédier aux lacunes n'indique en rien que le demandeur ne peut pas être et ne sera pas exposé à un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers cet État membre, en l'occurrence la Bulgarie.

La Cour européenne des droits de l'homme rappelle que les circonstances d'un afflux de réfugiés et de migrants ne dispensent nullement l'État de son devoir de garantir à tous, y compris aux réfugiés et aux migrants, le respect de ses droits fondamentaux et le respect de la dignité humaine (voir, entre autres, Cour européenne des droits de l'homme, 1er septembre 2015, Khlaifia et autres c. Italie, req. n° 16483/12, §128). L'article 3 de la CEDH dispose que "nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants". Cette disposition affirme l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et interdit en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants, quelles que soient les circonstances et les actions de la victime.

Votre Conseil a jugé que l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH s'apprécie en fonction des circonstances « dont le défendeur avait ou aurait dû avoir connaissance au moment de la décision attaquée » (RvV, arrêt n° 137.096, du 30 janvier 2015).

Or, au moment de la prise de décision litigieuse, la partie défenderesse avait connaissance de plusieurs lacunes en Bulgarie concernant la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs d'asile. Par conséquent, elle aurait dû appliquer l'article 3.2 du règlement Dublin III, en se déclarant compétente pour traiter la demande d'asile de la partie requérante. Agir autrement constituerait une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte de l'Union européenne, et déresponsabiliserait indûment l'État belge.

1. Situation générale des droits humains des demandeurs d'asile en Bulgarie

Attendu qu'afin d'évaluer la situation en Bulgarie pour les demandeurs d'asile et les migrants en général, il convient en premier lieu de regarder la situation générale des droits humains des demandeurs d'asile en Bulgarie ;

Que dans son dernier rapport sur la Bulgarie, pour l'année 2022, Amnesty International dénonce les problèmes importants suivants quant aux droits humains des demandeurs d'asile et des réfugiés en Bulgarie – notamment la continuation de renvois forcés illégaux, des pratiques discriminatoires vis-à-vis de certains ressortissants et des problèmes d'hébergements pour les ressortissants ukrainiens :

« (...) Des personnes migrantes ou demandeuses d'asile ont subi des renvois forcés illégaux (pushbacks).(...) »

Droits des personnes réfugiées ou migrantes

Le nombre de personnes réfugiées et migrantes se présentant à la frontière turque a fortement augmenté. Les autorités ont enregistré plus de 85 000 arrivées, soit plus de deux fois plus qu'en 2021. Les renvois sommaires, parfois accompagnés de violences, restaient très fréquents.

Plusieurs organisations de défense des droits fondamentaux ont dénoncé les pratiques discriminatoires qui continuaient d'avoir cours au sein du dispositif d'asile, les demandes des ressortissant·e·s de certains pays, comme l'Afghanistan, l'Algérie, le Bangladesh, le Maroc ou la Tunisie étant systématiquement rejetées.

La Bulgarie a accueilli près d'un million de personnes de nationalité ukrainienne, essentiellement des femmes et des enfants, et accordé l'accès aux soins de santé, aux services sociaux et à l'éducation aux 150 000 personnes qui avaient fait une demande de protection temporaire. De nombreuses personnes réfugiées sont parties après septembre, sur fond d'incertitude croissante quant à la prolongation du programme d'hébergement en hôtel mis en place par le gouvernement. Le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés a instamment prié les autorités de trouver une solution d'hébergement durable pour les réfugié·e·s.

À plusieurs reprises, les autorités bulgares ont installé à titre provisoire des réfugié·e·s ukrainien·ne·s, y compris des familles avec enfants, dans un centre d'hébergement temporaire situé à Elkhovo. Or, ce centre avait été initialement conçu pour placer en détention des personnes entrées clandestinement sur le territoire. Le Comité Helsinki de Bulgarie (ONG) a dénoncé les conditions de vie inappropriées et indignes qui y régnaient.

En août, une cour d'appel de Varna a annulé une décision prise par un tribunal de district, qui s'était prononcé en faveur de l'extradition vers la Russie d'Alexeï Altchine, un ressortissant russe qui avait critiqué l'invasion de l'Ukraine par son pays. La cour d'appel a estimé qu'étant donné ses convictions politiques, Alexeï Altchine risquait d'être victime de violations de ses droits fondamentaux à son retour.» [...]

Qu'en outre, dans son rapport précédent, de 2021, Amnesty International dénonçait déjà les pratiques de renvois forcés illégaux, pour lesquels la Bulgarie a notamment été condamnée par la CEDH, ainsi que les conditions d'accueil déplorables et la surpopulation dans les centres :

« Droits des personnes réfugiées ou migrantes

La Bulgarie a continué de pratiquer le renvoi forcé illégal (pushback) systématique des personnes migrantes ou demandeuses d'asile à ses frontières. Plus de 1 100 renvois forcés illégaux, touchant au moins 13 000 personnes, avaient été enregistrés à la fin de l'année. En juillet, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la Bulgarie avait violé la Convention européenne des droits de l'homme en renvoyant, en 2016, un journaliste turc dans son pays sans avoir examiné les risques de mauvais traitements auxquels cet homme pouvait être exposé à son retour.

Les conditions d'accueil des demandeurs et demandeuses d'asile sont restées déplorables. En août, la médiatrice bulgare a indiqué que la zone dédiée aux enfants non accompagnés dans le centre d'accueil de Voenna Rampa était fortement surpeuplée et que les enfants y vivaient dans des conditions indignes et insalubres.

Le même mois, le gouvernement a annoncé des plans pour renforcer la présence policière et militaire aux frontières avec la Turquie et la Grèce, en raison des inquiétudes soulevées par l'arrivée de demandeurs et demandeuses d'asile afghans à la suite de la prise de pouvoir par les talibans en Afghanistan.

La Bulgarie a accordé une protection internationale à un maximum de 70 personnes afghanes et à leurs familles. Il s'agissait de personnes travaillant pour l'ambassade et l'armée bulgares en Afghanistan. Néanmoins, la grande majorité des demandeurs et demandeuses d'asile afghans ont continué de voir leur demande rejetée lors d'une procédure accélérée, leurs dossiers étant manifestement considérés comme

irrecevables. Cette pratique persistait depuis que la Bulgarie considérait la Turquie comme un pays tiers sûr. » [...]

Qu'il convient en outre de citer un article de presse à cet égard qui fait état du fait que déjà en 2018 les terribles conditions d'accueil et les mauvais traitements des demandeurs d'asile en Bulgarie étaient déjà fortement décriés :

[...]

(Traduction libre : Lors du récent mini-sommet sur la migration, le Premier ministre bulgare Boyko Borissov a déclaré que son pays n'accepterait pas de reprendre les demandeurs d'asile qui seraient renvoyés des pays plus riches de l'UE parce que, selon lui, le temps de le faire était passé.

Chloé Gerbert Cahuzac, représentant les 14 Afghans qui sont actuellement demandeurs d'asile en France, a déclaré qu'ils étaient dans un état d'anxiété que les groupes d'aide n'avaient "jamais vu auparavant".

Elle les a cités comme répétant la même phrase : "Nous préférons retourner à Kaboul plutôt qu'à Sofia. En Afghanistan, les gens vous tuent tout de suite d'une balle, en Bulgarie, ils vous laissent mourir lentement".

Elle a expliqué que dans le cadre du système d'asile actuel de Dublin, les demandeurs d'asile risquent d'être renvoyés en Bulgarie, où ils se sont d'abord enregistrés comme réfugiés. En France, au cours des derniers mois, certains tribunaux administratifs ont annulé les transferts de Dublin vers la Bulgarie, reconnaissant les déficiences du système bulgare et tenant compte des rapports et des preuves des mauvais traitements subis par les demandeurs d'asile.

[...]

Gerbert Cahuzac a cité un des demandeurs d'asile (leurs noms ne sont pas révélés) qui a déclaré faire partie d'un groupe de 21 personnes qui ont été arrêtées par la police et battues, toutes leurs affaires ont été prises et des chiens ont été mis sur eux. Comme il avait été là avec ses enfants, il a dit que les enfants ne voulaient plus jamais revoir les chiens.

Le groupe a ensuite été emmené dans une maison où ils étaient gardés sans nourriture jusqu'à ce que les réfugiés donnent de l'argent à la police. L'homme a dit que les talibans en Afghanistan avaient une tactique différente - au lieu de tuer leurs ennemis, ils se coupaient les jambes - mais il a trouvé cela préférable.

"Il pensait sérieusement à retourner en Afghanistan pour se faire couper les jambes, au lieu de retourner à Sofia, je pense que c'est assez révélateur ", a dit M. Cahuzac. Elle a cité un autre demandeur d'asile afghan qui a dit qu'il avait perdu toute sa famille en Afghanistan, mais ses cauchemars concernaient toujours la Bulgarie. "C'est comme si la Bulgarie avait effacé tout ce qu'elle avait vécu auparavant, a-t-elle dit.

M. Cahuzac a également déclaré que de nombreux juges français ne comprenaient pas pourquoi les réfugiés afghans pensaient que leur vie serait en danger en Bulgarie.

"S'ils veulent vraiment écouter, je pense qu'ils devraient annuler les transferts de Dublin, en reconnaissant les déficiences du système d'asile bulgare", a-t-elle dit, déplorant que "pour le moment, la déclaration d'un réfugié n'a aucune valeur".

Elle a également fait état de cas de demandeurs d'asile battus à Busmantsi, un centre de détention près de Sofia. Elle a dit qu'il y avait des caméras, achetées avec l'argent de l'UE, partout à Busmantsi mais pas dans les toilettes, où les demandeurs d'asile ont dit avoir été battus.

L'avocat français du barreau de Paris, Clément Père, l'un des auteurs du rapport, a déclaré que la demande est tout d'abord que la Commission "enquête sur la grave violation des normes européennes par l'État bulgare".

Il a déclaré que le droit pénal bulgare considère l'entrée et la sortie illégales par ses frontières comme un crime, ce qui, selon lui, viole les principes du droit international de non-criminalisation de la circulation transfrontalière illégale.

Deuxièmement, il a déclaré que l'État bulgare ne respectait pas le principe de l'examen individuel des demandes d'asile, qui est également inscrit dans la législation européenne, en refusant massivement l'asile aux ressortissants d'Afghanistan, du Pakistan, du Bangladesh, de Sri Lanka. Selon lui, les Afghans devraient être considérés comme manifestement éligibles pour demander l'asile.

Cette pratique, a-t-il dit, a été dénoncée par le directeur pour la migration et la protection à la Commission européenne, dans une lettre adressée à l'agence nationale bulgare pour les réfugiés à partir du 6 juillet 2017. Selon les données d'Eurostat pour 2017, le taux de protection internationale accordée aux ressortissants afghans en Bulgarie n'était que de 1,5 %, ce qui signifie que sur les 1 287 décisions positives, 22 ont été rendues. En France, ce chiffre était de 90% pour les Afghans, a-t-il dit.

Le mode opératoire en Bulgarie qui consiste à envoyer les demandeurs d'asile directement dans des centres de détention après avoir franchi la frontière a été dénoncé par le Représentant spécial du Secrétaire général pour les migrations et les réfugiés du Conseil de l'Europe, le Haut Commissaire des Nations Unies aux droits de l'homme et le Comité pour l'élimination de la discrimination raciale, a déclaré Père.

Il a ajouté que le Comité des Nations Unies contre la torture avait exhorté la Bulgarie, dans son dernier rapport, à prévenir les mauvais traitements infligés aux demandeurs d'asile par les forces de l'ordre et à fournir une formation appropriée sur la manière de traiter les migrants et autres personnes vulnérables.)

Qu'il ressort ainsi clairement des informations générales que la situation en Bulgarie en matière de conditions d'accueil et de traitement des demandeurs d'asile est particulièrement difficile et fort problématique à la lumière des droits humains.

2. Pratiques de renvois forcés illégaux (pushbacks)

Attendu qu'en outre, comme déjà relevé par Amnesty International, les pratiques de renvois forcés illégaux (pushbacks) sont toujours fortement d'actualité en Bulgarie ;

Qu'à cet égard, il est rapporté ce qui suit dans le dernier « Country Report on Human Rights Practices » de 2022 concernant la Bulgarie du US Department of State, notamment concernant des « pushbacks » à la frontière avec la Turquie :

[...]

(Traduction libre: Mauvais traitements infligés aux migrants et aux réfugiés : Un consortium international de médias, comprenant Lighthouse Reports, Radio Free Europe, Sky News, ARD Monitor, Domani, Schweizer Radio und Fernsehen, Le Monde et Der Spiegel, a publié des rapports d'enquête les 6 et 8 décembre, alléguant que la police des frontières a tiré sur un migrant syrien et l'a grièvement blessé avant qu'il ne franchisse la frontière depuis la Turquie et que la police des frontières a maintenu les migrants détenus à la frontière avec la Turquie dans des cellules de détention non officielles dans des conditions dégradantes avant de les expulser dans des camions militaires.

Le HCR a signalé une augmentation des cas de violence "pushback", de vols et de pratiques humiliantes à l'encontre des migrants et des demandeurs d'asile le long de la frontière avec la Turquie. Le 12 décembre, le ministère de l'Intérieur a fait état de 162 340 tentatives d'entrée irrégulière dans le pays par la frontière, au cours desquelles les autorités frontalières ont détenu 4 585 personnes. En mai, Human Rights Watch a accusé les autorités de "battre, voler, dépouiller et utiliser des chiens policiers pour attaquer les demandeurs d'asile et les migrants afghans et autres, puis de les repousser en Turquie sans entretien formel ni procédure d'asile". En juin, l'ONG Mission Wings a déclaré avoir reçu au moins 150 rapports de refoulement lors de réunions avec des migrants en Turquie en mai. Le BHC a relevé 1 681 cas impliquant 23 742 personnes dont les droits auraient été violés dans la zone frontalière au cours du premier semestre de l'année.

Selon les rapports de Caritas Sofia et du BHC, les autorités ont forcé un citoyen afghan mineur bénéficiant d'un statut humanitaire à quitter le pays à trois reprises les 27 et 28 avril, après que la police ait confisqué

et détruit sa carte d'identité, l'a maltraité physiquement et l'a dépouillé de ses vêtements, de son argent et de son téléphone portable. Le citoyen afghan aurait été accepté dans le pays dans le cadre du programme de relocalisation depuis la Grèce et aurait signé un accord d'intégration avec le district d'Ovcha Kupel à Sofia. Il aurait tenté d'aider son jeune frère demandeur d'asile, qui avait franchi la frontière depuis la Turquie, à rejoindre un centre d'accueil pour réfugiés.

Dans une autre affaire, le centre d'aide juridique Voice in Bulgaria a noté qu'à plusieurs reprises en janvier et février, la police des frontières aurait battu et volé à un avocat afghan son argent, sa nourriture et ses vêtements, ignorant sa demande d'asile et le repoussant en Turquie où il aurait été contraint de marcher pieds nus dans la neige pendant quatre heures jusqu'au campement le plus proche. Le centre d'aide juridique a signalé l'affaire au ministère de l'intérieur et au parquet, mais a reçu une réponse faisant état de rapports de la police des frontières affirmant que tous les ressortissants étrangers repassaient généralement eux-mêmes la frontière après avoir vu la patrouille frontalière et notant que le rapport de l'ONG indiquait que le ressortissant étranger avait commis un délit en franchissant illégalement la frontière.

Le 11 octobre, le conseiller municipal de Harmanli, Nikolay Georgiev, a annoncé qu'une patrouille d'autodéfense surveillerait les violations publiques commises par les réfugiés du centre d'accueil local, alléguant une augmentation du taux de criminalité dans la ville et affirmant que les migrants harcelaient les femmes locales. Des ONG ont affirmé que les vigiles photographiaient les réfugiés pour prouver qu'ils avaient commis des actes répréhensibles sans fondement et qu'ils tentaient de renvoyer de force les demandeurs d'asile vers la Turquie.) Qu'un article d'InfoMigrants fait également état des accusations de Human Rights Watch à l'encontre des autorités bulgares concernant leurs pratiques persistantes de renvois illégaux vers la Turquie (« pushbacks ») :

[...]

(Traduction libre: Human Rights Watch a accusé les autorités bulgares d'attaquer les demandeurs d'asile afghans et autres, en utilisant des chiens policiers et d'autres formes de violence pour les repousser illégalement en Turquie.

Human Rights Watch (HRW) a accusé jeudi les autorités bulgares d'avoir attaqué des demandeurs d'asile afghans et autres le long de la frontière avec la Turquie. L'organisation internationale de défense des droits de l'homme a déclaré que les migrants avaient été battus, volés, déshabillés et menacés avec des chiens alors qu'ils étaient illégalement repoussés à la frontière.

"Les autorités bulgares repoussent brutalement et sommairement les migrants et les demandeurs d'asile à la frontière terrestre avec la Turquie", a déclaré Michelle Randhawa, responsable des droits des réfugiés et des migrants à HRW.

"L'Union européenne devrait veiller à ce que la Bulgarie mette immédiatement fin aux refoulements illégaux et déshumanisants à ses frontières et permette aux demandeurs d'asile d'accéder à des procédures d'asile équitables.

Le gouvernement bulgare n'a pas réagi immédiatement au rapport de HRW. Mais les autorités ont déjà nié avoir maltraité les migrants.

[...]

En juillet 2021, la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) a statué à l'unanimité que le gouvernement bulgare avait violé les articles 3 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme, qui détaillent l'interdiction de la torture et des traitements inhumains et dégradants).

Qu'en outre, ces pratiques de « pushbacks » par les autorités bulgares sont également expressément dénoncées dans le dernier rapport AIDA de 2022, mis à jour en mars 2023 – qu'il est indiqué ce qui suit dans le rapport à cet égard :

[...]

(Traduction libre: L'accès des demandeurs d'asile au territoire est resté très limité en 2022.

En 2018, le gouvernement a interdit l'accès à la clôture frontalière de 234 km construite le long de la frontière bulgare-turque, ainsi que la possibilité de la photographier ou de la filmer, en introduisant une zone de sécurité de 300 mètres similaire aux dispositions frontalières prises sous le régime communiste. Il est cependant de notoriété publique que la clôture peut être facilement franchie et que de nombreuses sections sont irrémédiablement endommagées. En 2021, le cabinet intérimaire a transféré la responsabilité de la gestion de la clôture frontalière des gouverneurs de district au ministère de l'Intérieur, les réparations étant effectuées par des unités spécialisées de l'armée. En novembre 2022, le ministre de l'intérieur du nouveau cabinet intérimaire a indiqué que l'armée avait achevé les réparations sur 121 km et qu'elle continuerait à travailler jusqu'à la fin de l'année dans les régions d'Elhovo, de Sredets, de Malko Tarnovo et de Rezovo. Parallèlement à ces activités, en novembre 2021, 350 soldats et 40 unités techniques de l'armée ont été envoyés à la frontière avec la Turquie pour soutenir les quelque 1 000 agents de la police des frontières déjà stationnés sur place. En août 2022, le nouveau cabinet intérimaire a renforcé la présence de l'armée le long de cette frontière en envoyant 300 soldats supplémentaires équipés de drones et d'unités de transport. En 2022, Frontex a lancé une nouvelle opération aux frontières terrestres extérieures de l'UE, l'opération conjointe Terra 2022, avec 450 agents permanents, des voitures de patrouille et des véhicules de thermovision, répartis dans 12 États membres de l'UE, y compris la Bulgarie où le personnel Frontex déployé tout au long de l'année a atteint collectivement 1 200 agents. Le personnel déployé par Frontex s'est principalement concentré sur la surveillance des frontières, les contrôles frontaliers et l'aide à la détection des documents frauduleux, ainsi que sur la collecte d'informations sur les réseaux de contrebande, les phénomènes migratoires et l'identification des groupes vulnérables. Le personnel de Frontex a travaillé dans des équipes mixtes avec les gardes nationaux et sous le commandement des autorités frontalières bulgares. Parmi les équipes de patrouille le long de la frontière bulgare-turque, seule la moitié était mixte, tandis que le reste était composé uniquement d'agents de la police nationale des frontières.

Malgré le renforcement des contrôles aux frontières, les autorités nationales sont restées incapables de lutter contre le trafic d'êtres humains, ni de fournir des voies légales sûres à ceux qui tentent d'entrer sur le territoire pour demander l'asile. L'ampleur des rapports sur les véhicules interceptés transportant des migrants en situation irrégulière montre clairement qu'un nombre important de personnes, y compris en grands groupes, parviennent à franchir la frontière, à entrer sur le territoire, à monter à bord de divers véhicules et à traverser le pays sans être repérées, en empruntant les itinéraires de sortie - l'autoroute A1 vers la Serbie et l'autoroute E87 vers la Roumanie. Si en 2020, 3 487 migrants sont entrés dans le pays, et 10 799 en 2021, en 2022 ce chiffre était de 16 767 individus. Le nombre de personnes ayant demandé une protection internationale est passé de 3 525 en 2020 et 10 999 en 2021 à 20 407 en 2022, soit une augmentation de 86 % par rapport à 2021 et de 481 % par rapport à 2020.

Cela a entraîné une augmentation spectaculaire des pratiques de refoulement. Le mécanisme national de suivi a évalué que le pays avait établi un autre bilan négatif, avec 5 268 cas présumés de refoulement concernant 87 647 personnes. Les abus verbaux et la violence physique, signalés depuis 2015, ainsi que les pratiques humiliantes de détention illégale, les fouilles à nu et la confiscation illégale de chaussures, de vêtements et d'autres effets personnels, ont atteint des proportions massives. La situation s'est encore aggravée après que deux incidents distincts ont entraîné la mort de trois policiers. En août, deux policiers sont morts à Burgas en tentant d'arrêter un bus avec 48 migrants à bord, dont des femmes enceintes et des enfants. En novembre, un troisième policier est mort après avoir été touché par une balle tirée de l'autre côté de la frontière alors qu'il patrouillait le long de la frontière bulgare-turque, près du village de Golyam Dervent. Le 30 novembre, le réseau de journalistes d'investigation Lighthouse a publié un rapport exposant les pratiques de refoulement en Hongrie, en Croatie et en Bulgarie, qui a notamment révélé l'existence de "sites noirs" - des centres de détention clandestins où les réfugiés et les migrants se voient refuser le droit de demander l'asile, sont détenus illégalement et gardés avant d'être renvoyés de force en Turquie. Des images secrètes - qui devaient rester secrètes - tournées en été ont montré un ancien abri pour chiens de patrouille délabré dans l'arrière-cour du poste de police des frontières de Sredets, à la frontière bulgare-turque, où des personnes étaient incarcérées dans des conditions inhumaines et dégradantes, notamment en les maintenant dans des cages. En décembre, une enquête de Sky News a diffusé des images supplémentaires montrant la police des frontières bulgare en train de tirer sur un Syrien qui se trouvait du côté turc de la frontière. Le ministère de l'Intérieur et le bureau du procureur général ont tous deux nié que des tirs aient eu lieu, tout en affirmant que, le jour en question, la patrouille frontalière avait été provoquée par des jets de pierres et que l'un des agents avait été touché à la tête.

Depuis le 1er janvier 2017, le ministère de l'Intérieur ne divulgue plus le nombre d'entrées empêchées dans ses statistiques publiques. Toutefois, en janvier 2023, le ministre de l'Intérieur a fait état de 160 000 entrées empêchées sur l'ensemble de l'année 2022)

Attendu qu'enfin il convient de noter que le 13.12.2022, le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe a publié une lettre ouverte à l'attention du Premier ministre bulgare, du Vice-premier ministre chargé de l'ordre public et de la sécurité et du ministre de l'Intérieur, dans laquelle il exprime son inquiétude quant aux récentes informations diffusées par les médias concernant les refoulements aux frontières terrestres de la Bulgarie⁷ ;

3. Conditions d'accueil

1. Accès à l'accueil Attendu que dans le dernier rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) on peut lire ce qui suit par rapport à l'accès à l'accueil pour les demandeurs d'asile :

[...]

(Traduction libre : En 2018, le Comité des droits de l'homme des Nations unies a fait part de ses préoccupations concernant le besoin identifié d'améliorer encore les conditions pour les personnes demandant une protection internationale en veillant à ce que les centres d'accueil fournissent des services de base, en protégeant les demandeurs d'asile et les migrants contre les attaques et les abus, et en garantissant un accès adéquat aux services sociaux, psychologiques, de réadaptation et de soins de santé, ainsi qu'aux prestations dans la pratique. Ces préoccupations n'ont pas été entièrement prises en compte à la fin de l'année 2022.

(...)

En 2017, le Comité contre la torture s'est inquiété des conditions matérielles inférieures aux normes dans les centres d'accueil, de l'absence d'un mécanisme d'identification adéquat pour les personnes en situation de vulnérabilité, de la suppression de leur allocation financière mensuelle et de l'insuffisance des garanties procédurales concernant l'examen des demandes et l'octroi de la protection internationale. Malgré le temps écoulé depuis le rapport du CAT, il n'y a eu que des améliorations modérées en 2022 et toutes les conclusions restent valables dans une large mesure à la fin de l'année 2022. (voir Conditions dans les structures d'accueil).

[...]

En ce qui concerne les « retournés » de Dublin, le traitement dépend de la manière dont leur cas individuel a évolué en Bulgarie pendant leur absence :

- Si la demande d'asile au titre de la procédure de Dublin a été rejetée *in absentia*, le demandeur est traité comme tout autre demandeur d'asile débouté à son retour en Bulgarie. Cela signifie que l'accès au logement et à l'assistance médicale n'est pas disponible, mais aussi que le retourné Dublin est confronté à un risque de détention d'immigration afin de garantir son expulsion. Dans très peu de cas, les demandeurs parviennent à rétablir leurs délais d'appel et à porter les décisions négatives devant le tribunal, mais dans ces cas-là, les chances de succès restent extrêmement limitées compte tenu des faibles taux de reconnaissance en Bulgarie (sauf pour les ressortissants syriens).

- Dans les cas où la procédure de retour Dublin en Bulgarie n'a été que suspendue ou terminée pendant que l'intéressé était à l'étranger, la procédure d'asile se poursuit à son retour. En 2021, le nombre de nouveaux arrivants en Bulgarie a considérablement augmenté de 55 %, venant s'ajouter à une augmentation précédente de 212 % en 2021. Le taux d'occupation est ainsi passé de 47 % en 2021 à 77 % en moyenne en 2022. Les personnes renvoyées par Dublin pour lesquelles la procédure peut être rouverte et poursuivie sont généralement hébergées dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile sur demande, bien que cela dépende du taux d'occupation des centres d'accueil. La seule raison d'éviter les centres d'accueil surpeuplés en 2022 était le taux élevé de fuite des demandeurs afghans, qui atteignait 95 %, alors qu'ils représentaient le deuxième pays d'origine en importance après la Syrie. La principale raison de la fuite des Afghans réside dans la période de près de dix ans au cours de laquelle les taux de reconnaissance ont varié de 0,1 % à 1 %, ce qui les a démotivés à rester en Bulgarie (voir Traitement différencié de nationalités spécifiques dans la procédure).

[...]

Depuis février 2015, la SAR a cessé de verser l'allocation financière mensuelle aux demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil, sous prétexte que la nourriture devait être fournie dans les centres d'accueil trois fois par jour. En 2022, trois repas par jour ont ainsi été distribués à tous les demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil. Les adultes sont nourris une fois par jour, tandis que les enfants non accompagnés sont nourris trois fois par jour afin d'éviter que les adultes ne leur prennent les repas en trop. Depuis 2017, la nourriture est livrée par des services de restauration et la qualité, mais

aussi la quantité de la nourriture sont devenues l'une des plaintes les plus courantes des demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil, au même titre que le manque d'hygiène et les conditions de vie déplorables.

La suppression de l'allocation financière mensuelle est en contradiction avec la loi, étant donné que la LAR ne conditionne pas sa fourniture en fonction du fait que la nourriture soit fournie ou non. Ces deux droits matériels sont réglementés séparément par la loi. La cessation de l'allocation financière mensuelle a fait l'objet d'un recours devant le tribunal par plusieurs ONG d'aide aux réfugiés. Cependant, le tribunal a rejeté l'appel sur la base d'un manque d'intérêt légitime dans l'affaire et a suggéré que les appels sur une base individuelle pourraient être admissibles. Néanmoins, les recours contre la cessation de l'allocation financière ne peuvent plus être valablement introduits, puisque le délai de 14 jours pour faire appel de la décision par tout demandeur d'asile serait depuis longtemps expiré, puisqu'il est compté à partir de la date d'émission de l'ordonnance du SAR.

[...]

La réduction des conditions matérielles d'accueil n'est pas possible en vertu de la loi. Le retrait est autorisé par la loi en cas de disparition du demandeur d'asile lorsque la procédure est suspendue.

La SAR applique ce motif de retrait dans la pratique aux personnes renvoyées en vertu du règlement de Dublin. Dans leur majorité, ils se voient refuser l'hébergement dans les centres d'accueil, bien que cette approche ne s'applique généralement pas aux familles avec enfants, aux enfants non accompagnés et aux autres demandeurs vulnérables, qui bénéficient d'un logement et de nourriture.)

2. Conditions d'accueil totalement déplorables et dangereuses dans les centres d'accueil Attendu que dans le dernier rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) les conditions d'accueil totalement déplorables dans les centres d'accueil, qui ne cessent de se détériorer, ont été décrites comme suit :

[...]

(Traduction libre : Depuis 2015, les conditions dans les centres d'accueil nationaux se sont généralement détériorées et, dans l'ensemble, sont inférieures aux normes, l'aide se limitant à l'hébergement, à la nutrition et à une aide médicale rudimentaire sans fournir de soins ou d'assistance psychologiques. A l'exception du foyer de Vrazhdebna à Sofia et de la zone de sécurité pour les enfants non accompagnés dans les foyers de Voenna Rampa et Ovcha Kupel, les conditions de vie dans les centres d'accueil nationaux restent médiocres, c'est-à-dire inférieures ou égales aux normes minimales prévues, et ce malgré quelques rénovations partielles effectuées périodiquement par le SAR. À l'exception du refuge de Vrazhdebna et des deux zones de sécurité pour les enfants non accompagnés du centre d'accueil de Sofia, tous les autres refuges et centres de la SAR ont été maintenus en mode de survie pendant cette période de sept ans et ont connu des problèmes récurrents avec l'infrastructure et les conditions matérielles, ne fournissant parfois même pas les services les plus élémentaires, y compris des équipements adéquats pour l'hygiène des espaces personnels et communautaires. L'eau courante, l'eau chaude, la réparation des services publics et des équipements dans les salles de bains, les chambres et les parties communes restent problématiques. Les infestations de vermine, telles que les punaises de lit, les poux, les cafards et les rats font également partie des problèmes les plus persistants dans les centres d'accueil depuis de nombreuses années. Les occupants de tous les centres d'accueil, à l'exception de Vrazhdebna, se sont plaints des mauvaises conditions sanitaires, en particulier des matelas souillés et infestés de punaises de lit qui causent régulièrement des problèmes de santé, c'est-à-dire des inflammations cutanées constantes et des réactions allergiques. Ce problème est apparu après 2013 et a été continuellement négligé jusqu'en 2022. La désinfection mensuelle, la lutte contre les parasites et la désacralisation ont commencé en mai 2022, sur la base de services contractuels pour une période de 12 mois, et ont été régulièrement effectuées dans tous les centres d'accueil. Toutefois, la vétusté des bâtiments et le mauvais état des égouts et des salles de bain ont empêché toute amélioration significative à cet égard et ont maintenu les niveaux d'assainissement au minimum nécessaire, voire en deçà.

Les frais de fonctionnement pour les médicaments et les fournitures médicales, les cours de bulgare ainsi que les travaux urgents d'entretien et de rénovation n'ont été couverts que dans la mesure des fonds restants d'un projet AMIF de la SAR, qui s'est toutefois terminé le 31 décembre 2022. Aucun appel d'offres pour la fourniture de vêtements, de chaussures ou d'autres articles de base n'a été organisé par la SAR en raison de l'absence de fonds prévus ou garantis pour ces nécessités dans son budget annuel. Afin de pouvoir répondre à ces besoins, au moins partiellement, la SAR a dû négocier neuf accords de donateurs

distincts tout au long de l'année avec différentes agences, organisations et individus, par exemple des produits alimentaires (Banque alimentaire), des matelas, des oreillers, des couvertures, du linge de lit et des paquets d'hygiène (HCR avec un don de 700 000 BGN), des médicaments et des fournitures médicales (Croix-Rouge), des manuels scolaires et d'autres articles scolaires (Caritas), des jouets et d'autres articles pour les enfants (UNICEF)). Attendu qu'en outre, il a été relevé que les conditions d'accueil sont également dangereuses, en plus d'être déplorables, et que la sécurité physique des demandeurs d'asile est dès lors menacée dans les centres d'accueil bulgares :

[...]

(Traduction libre: La préoccupation la plus importante reste la sécurité des demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil. A l'exception du centre de Vrazhdebna à Sofia, la sécurité des demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil n'est pas totalement garantie. La sécurité des personnes continue d'être gravement compromise par la présence de passeurs, de trafiquants de drogue et de travailleurs du sexe qui ont accès aux centres d'accueil pendant la nuit sans que le personnel de sécurité sous contrat n'intervienne. À partir du mois de mai, le SAR a commencé à effectuer des inspections de sécurité mensuelles ainsi que des contrôles ciblés à la suite de plaintes distinctes en matière de sécurité ou de troubles à l'ordre public. Entre le 1er avril et le 23 décembre, le SAR a déclaré avoir tenu de nombreuses réunions avec la direction de la société de sécurité pour tenter d'atténuer les problèmes de sécurité et de remédier aux défaillances identifiées, notamment l'absence de gardes à certains des postes désignés. En août, les organisations non gouvernementales ont tiré la sonnette d'alarme en demandant des mesures concrètes pour assurer la sécurité des personnes dans les centres d'accueil. Par la suite, la SAR a soumis plusieurs demandes au ministère de l'intérieur pour obtenir des gardes de police en remplacement de la sécurité privée des centres d'accueil, mais toutes les demandes ont été rejetées, à la fois par le ministre de l'intérieur du gouvernement régulier et par le nouveau ministre au sein du cabinet intérimaire. Un détachement de police n'est accordé que dans le plus grand centre d'accueil Harmanli, qui n'est toutefois qu'un seul centre situé à l'entrée centrale, ce qui est insuffisant pour assurer la sécurité de près de 4 000 personnes qui y sont hébergées. Les autres centres d'accueil continuent d'être gardés par des sociétés de sécurité privées qui, pour des raisons de rentabilité, emploient généralement comme gardes des hommes ayant l'âge de la retraite ou plus, ce qui fait que les services de sécurité sont plutôt formels que réels.

La procédure d'accueil et d'enregistrement dans les centres d'accueil a fait l'objet d'une certaine normalisation. Il existe une base de données de base des résidents, qui est mise à jour quotidiennement. Cependant, il existe une concurrence permanente entre les demandeurs d'asile pour être logés dans des locaux/chambres jugés en meilleur état que les autres, et la corruption est donc répandue parmi le personnel des services de recherche et de sauvetage, qui s'occupe des questions de logement. Par exemple, en février 2023, le bureau du BHC au centre d'accueil de Harmanli a reçu des rapports selon lesquels un ancien employé du SAR continuait à percevoir sans problème un "loyer mensuel" de 50,00 € de la part des demandeurs d'asile hébergés dans le compartiment des conteneurs au sein du centre.)

3. Accès à l'emploi et l'éducation

Attendu que dans le dernier rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) on peut lire ce qui suit par rapport à l'accès à l'emploi et l'éducation pour les demandeurs d'asile et les nombreux obstacles à cet égard :

[...]

(Traduction libre : En janvier 2018, le ministère du Travail et de la Politique sociale a tenté de modifier la loi et de subordonner l'accès des demandeurs d'asile au marché du travail à de nombreuses exigences supplémentaires et irréalisables, mais le lobbying conjoint de la RAS, du HCR et des organisations non gouvernementales a empêché que l'amendement soit voté et maintenu le statu quo.

Une fois délivré, le permis permet l'accès à tous les types d'emploi et d'avantages sociaux, y compris l'aide en cas de chômage. En vertu de la loi, les demandeurs d'asile ont également accès à la formation professionnelle.

En 2022, le SAR a délivré 302 permis de travail à des demandeurs d'asile en attente de détermination de leur statut, qui cherchaient à subvenir à leurs besoins pendant le traitement de leur demande d'asile. Parmi eux, seuls 12 demandeurs d'asile et 5 bénéficiaires d'une protection ont été employés. Parmi eux,

seul un bénéficiaire de protection et 10 demandeurs d'asile ont trouvé un emploi par le biais de programmes d'emploi, tandis que les autres ont trouvé un emploi de manière indépendante et de leur propre initiative. Dans le même temps, un total de 2 214 personnes bénéficiant d'une protection temporaire ont été employées, dont 191 ont trouvé un emploi de manière indépendante, 16 par le biais de programmes d'emploi et 2 007 dans le cadre du programme de développement des ressources humaines du PO de l'UE.

Dans la pratique, il reste difficile pour les demandeurs d'asile de trouver un emploi, en raison des difficultés générales résultant des barrières linguistiques, de la récession et des taux de chômage nationaux élevés. Il n'existe pas de statistiques complètes sur le nombre de demandeurs d'asile occupant un emploi, à l'exception de ceux qui sont officiellement enregistrés comme étant à la recherche d'un emploi. En 2022, seuls 4 titulaires de statut, 2 demandeurs d'asile et 191 titulaires d'une protection temporaire étaient enregistrés comme demandeurs d'emploi.

[...]

Dans la pratique, il existe certains obstacles liés à la méthodologie utilisée pour identifier le niveau scolaire particulier auquel l'enfant devrait être dirigé, mais ce problème devrait être résolu par la nomination de commissions spéciales par l'Inspection de l'éducation avec le Ministère de l'éducation et des sciences. L'augmentation du nombre d'enfants candidats a incité à accorder une plus grande attention à leur éducation. Au total, 229 enfants demandeurs ont commencé l'année scolaire en Bulgarie, 400 dont, pour la première fois, 7 enfants de première année. Le SAR a organisé les trajets quotidiens vers et depuis l'école avec des organisations de la société civile qui sont intervenues pour soutenir les enfants dans les classes préparatoires et de rattrapage.

[...]

Les enfants demandeurs d'asile ayant des besoins spéciaux ne bénéficient pas d'arrangements autres que ceux prévus pour les enfants bulgares.

En outre, les enfants demandeurs d'asile peuvent être détenus dans des centres ou installations d'accueil fermés à la suite de la détention de leurs parents. Cela pourrait priver les enfants de leur droit à l'éducation, car l'hébergement dans des centres fermés les empêcherait effectivement d'accéder à l'éducation, à moins que des dispositions ne soient prises pour assurer leur transport vers les écoles publiques. Aucune pratique n'est encore appliquée à cet égard.

Les réfugiés adultes et les demandeurs d'asile ont le droit d'accéder à la formation professionnelle. Des obstacles pratiques peuvent être rencontrés par les demandeurs d'asile en ce qui concerne l'accès aux universités, car ils ont des difficultés à fournir la preuve des diplômes déjà acquis dans leurs pays d'origine respectifs. Cela est dû au manque d'informations pertinentes sur les diplômes. L'autonomie académique des universités bulgares a largement empêché l'adoption de règles gouvernementales communes qui permettraient de faciliter l'accès des bénéficiaires d'une protection internationale, compte tenu de leur situation particulière et de leur possibilité limitée d'obtenir des documents officiels de leur pays d'origine.)

4. Accès aux soins de santé

Attendu que dans le dernier rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) on peut lire ce qui suit par rapport à l'accès aux soins de santé pour les demandeurs d'asile :

[...]

(Traduction libre : Dans la pratique, les demandeurs d'asile ont accès aux services de soins de santé disponibles, mais sont confrontés aux mêmes difficultés que les nationaux en raison de l'état général de détérioration d'un système national de soins de santé qui souffre de grandes carences matérielles et financières. Dans cette situation, les conditions spéciales de traitement des victimes de torture et des personnes souffrant de problèmes de santé mentale ne sont pas disponibles. Selon la loi, l'assistance médicale n'est pas accessible si les conditions d'accueil sont réduites ou supprimées")

4. Procédure d'asile

Attendu que dans le dernier rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) on peut lire ce qui suit quant à la procédure d'asile en Bulgarie et les importantes défaillances à ce niveau-là :

[...]

(Traduction libre : Tant en première qu'en deuxième instance, l'interprétation a continué à présenter des problèmes en 2022, et sa qualité était souvent médiocre et insatisfaisante. L'interprétation dans les procédures de détermination demeure l'un des problèmes les plus graves, persistants et non résolus depuis un certain nombre d'années. L'interprétation est assurée uniquement à partir de l'anglais, du français et de l'arabe, et principalement dans les centres d'accueil de la capitale Sofia. Les interprètes d'autres langues clés telles que le kurde (sorani ou pehlewani), le pachto, l'ourdou, le tamoul, l'éthiopien et le swahili sont largement indisponibles. (...)

En ce qui concerne les personnes qui parlent des langues sans interprètes disponibles en Bulgarie, la communication se fait dans une langue choisie par le décideur et non par le demandeur. (...)

65 % des audiences surveillées étaient assistées par des interprètes en 2022. Le tribunal administratif de Haskovo a persisté dans sa pratique illégale consistant à convoquer un interprète pour la première audience par téléphone le jour de l'audience, si et quand le requérant avait déjà comparu dans la salle d'audience. Cette pratique a entraîné des retards injustifiés dans les affaires où les appelants avaient dûment comparu, au point que les audiences ont dû être reportées afin d'organiser l'interprétation. Cette mauvaise pratique a créé de graves problèmes en ce qui concerne le niveau de compréhension et de communication entre le tribunal et les appelants, ces derniers n'étant pas informés dans une langue qu'ils comprennent des prochaines audiences prévues et des autres instructions du juge à cet égard, ce qui a souvent entraîné un défaut de comparution et de garantie d'un procès équitable devant un tribunal.

La qualité de l'interprétation demeure sous les standards. Les règles du Code de conduite des interprètes adoptées en 2009 ne sont pas appliquées dans la pratique. En conséquence, les déclarations des demandeurs d'asile sont assez souvent résumées ou les interprètes fournissent des commentaires sur leur authenticité ou leur probabilité. Ce problème est exacerbé par le fait que les protocoles d'entrevue ne sont pas fondés sur l'enregistrement audio de l'entrevue, mais sur les notes de l'agent chargé du cas. Par conséquent, les interprètes éprouvent des difficultés à fournir un rapport complet des déclarations et des réponses des demandeurs.

L'absence de budget adéquat pour l'interprétation affecte également la traduction des preuves écrites, dans les cas où les preuves écrites sont soumises par les demandeurs. Afin de réaliser des économies et d'accélérer la procédure, les assistants sociaux sont invités à conseiller aux demandeurs de payer eux-mêmes les frais de traduction de leurs documents afin qu'ils soient pris en compte lors de la détermination du statut.

[...]

Malgré le petit nombre de demandeurs d'asile qui ont présenté des preuves à l'appui de leur demande, les agents chargés du traitement des dossiers ont continué à omettre leur obligation de recueillir ces éléments de preuve au moyen d'un protocole distinct, dont une copie doit être remise au demandeur. Dans 56 % des enregistrements contrôlés, les demandeurs d'asile ont été informés de leur obligation de présenter toutes les preuves disponibles à l'appui de leurs déclarations, tandis que dans les 44 % restants, cela n'a pas été fait. Dans 67 % des cas contrôlés, les demandeurs d'asile ont présenté des preuves à l'appui de leur récit de réfugié ; dans 49 % d'entre eux, ces preuves étaient correctement protocolées. Par conséquent, cette garantie importante que les preuves soumises seraient prises en considération dans la prise de décision n'a pas été observée dans 51 % des cas contrôlés. Malgré cela, il s'agit d'une régression continue à cet égard par rapport aux années précédentes, où cette omission a été faite dans 16 % des cas en 2021 et dans seulement 12 % des cas en 2020.

[...]

Les demandeurs d'asile ont le droit de demander la désignation d'un avocat de l'aide judiciaire dès l'enregistrement de leur demande d'asile. Toutefois, l'aide judiciaire dans les procédures de première instance n'a toujours pas été mise en œuvre à la fin de l'année 2022.

Fin 2017, le Bureau national d'aide juridique, l'organisme national chargé de fournir une aide juridique financée par l'État, a reçu un financement dans le cadre du programme national AMIF pour commencer, pour la toute première fois en Bulgarie, à fournir une aide juridique aux demandeurs d'asile pendant la phase administrative de la procédure d'asile. L'aide juridique dans le cadre de ce projet pilote de 80 000€

devait être mise en œuvre jusqu'au 31 janvier 2020 et est limitée aux catégories vulnérables parmi les demandeurs de protection internationale. Le projet a été prolongé jusqu'au 31 janvier 2021.

[...]

En 2022, aucune aide juridique n'a été fournie aux demandeurs autres que les enfants demandeurs d'asile et réfugiés non accompagnés. Il s'agit d'une détérioration significative des pratiques nationales à cet égard, puisque 50 demandeurs d'asile en première instance avaient bénéficié d'une aide juridictionnelle fournie par l'État en 2021, et 818 demandeurs vulnérables en 2020. D'autres demandeurs d'asile qui n'étaient pas reconnus comme présentant des vulnérabilités spécifiques n'ont pas eu accès à l'aide juridictionnelle en première instance de la procédure d'asile, même au cours des années précédentes).

5. Conclusion

Attendu qu'il des informations susmentionnées que les conditions d'accueil pour les demandeurs d'asile en Bulgarie se caractérisent par des défaillances considérables ; Que tant sur le plan du logement, que sur le plan des soins de santé et de l'accès à l'emploi et l'éducation, on peut constater plusieurs difficultés et obstacles ; Qu'en outre, le droit à l'accueil pour les 'Dublin returnees' est souvent retiré, de sorte qu'il est impossible pour ces personnes de séjourner dans un centre d'accueil ; Que ceci constitue un véritable risque pour les 'Dublin returnees' de se trouver à la rue dans des conditions inhumaines et dégradantes ; Qu'en outre, il ressort des informations susmentionnées que la procédure d'asile en Bulgarie est également caractérisée par des défaillances considérables ;

Qu'ainsi, on ne peut contredire que la procédure actuelle et les conditions d'accueil posent des problèmes significatifs quant à sa conformité avec la législation européenne ;

Attendu qu'enfin, il est important de noter que le dernier rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) énonce que les transferts Dublin vers la Bulgarie ont continué d'être suspendus en 2022 par la Cour EDH et par des tribunaux de plusieurs États 'Dublin' :

[...]

(Traduction libre: En 2022, les tribunaux de certains États membres de Dublin, ainsi que la Cour européenne des droits de l'homme, ont continué à prononcer la suspension des transferts de Dublin vers la Bulgarie pour certaines catégories de demandeurs d'asile, en raison des mauvaises conditions matérielles et de l'absence de garanties adéquates pour les droits des personnes concernées.)

6. Jurisprudence

Attendu qu'enfin, le Conseil du Contentieux des Étrangers a jugé lors de nombreux arrêts que le renvoi d'un demandeur d'asile vers la Bulgarie sous la procédure Dublin était inenvisageable en raison des défaillances dans la procédure d'asile et des conditions d'accueil dans ce pays

Attendu qu'au vu des considérations développées ci-dessus, il y a un risque de traitements inhumains et dégradants et partant, une violation de l'article 3 de la CEDH pour la partie requérante en cas de retour en Bulgarie, ainsi qu'une violation de l'article 4 de la Charte européenne des droits fondamentaux ;

Que la décision attaquée viole par conséquent l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme, l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'article 62 de la loi du 15 février 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que l'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3 §2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en Bulgarie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

Que la décision attaquée viole dès lors l'article 3.2 précité en considérant la Bulgarie comme État responsable de la demande d'asile de la partie requérante ; Qu'à la vue des différents rapports émanant

de sources fiables, il doit être établi que la demande de protection internationale de la partie requérante doit être traitée par la Belgique sur base de l'article 3.2 du Règlement Dublin III ;”

3.2.1. Allereerst dient de Raad op te merken dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met verweerders overwegingen laat niet toe te besluiten dat er een schending is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, dat bepaalde gegevens over het hoofd werden gezien of dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzorgbeginsel.

De Raad stelt vast dat verweerder om de situatie van de vreemdelingen die in het raam van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije dienen te verblijven te beoordelen is uitgegaan van een AIDA-verslag dat werd geactualiseerd in 2023, van een verslag van een werkbezoek op 9 februari 2023 aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen en van een factsheet van 20 april 2023. Door te verwijzen naar oudere documenten, waarvan niet blijkt dat de erin opgenomen vaststellingen de actuele toestand nog volledig correct weergeven, toont verzoeker niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekers uiteenzetting, met verwijzing naar rechtspraak, dat verweerder niet zonder meer toepassing kan maken van de bepalingen van de verordening 604/2013 en steeds dient na te gaan of er geen reëel risico bestaat dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder aan deze verplichting is voorbijgegaan. Lezing van de bestreden beslissing toont net aan dat verweerder een verregaand onderzoek heeft gevoerd en concludeerde dat er in casu geen sprake is van dusdanige structurele tekortkomingen dat zou moeten worden beslist dat een overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten verzoeker in een situatie brengt die niet verenigbaar is met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker betoogt dat ook uit het meest recente AIDA-verslag blijkt dat er nog tal van tekortkomingen zijn, zowel op procedureel vlak als op het vlak van de behandeling en de opvang van vreemdelingen die in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indienden, dient te worden geduïd dat verweerder dit niet ontkent. Verweerder heeft de vastgestelde gebreken bij zijn besluitvorming betrokken en heeft duidelijk uiteengezet waarom hij meent dat bepaalde vaststellingen in casu niet relevant zijn en waarom hij van oordeel is dat andere vaststellingen niet kunnen leiden tot het besluit dat de overdracht van verzoeker aan Bulgarije aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat in tal van rapporten ook wordt verwezen naar een overmatig gebruik van geweld door de politie in Bulgarije. In dit verband moet echter worden aangegeven dat de door verzoeker aangebrachte verwijzingen naar het gebruik van geweld door de politie voornamelijk zijn gelieerd aan situaties waarbij er sprake is van onwettige grensoverschrijdingen. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal evenwel niet tot gevolg hebben dat verzoeker op onregelmatige wijze de grens dient te overschrijden of dat hij dreigt te worden geconfronteerd met de problemen die zich voordoen aan de grens tussen Bulgarije en Turkije. De uitvoerige uiteenzetting die verzoeker geeft omtrent “pushbacks” die zouden gebeuren aan de Bulgaarse buitengrens is in voorliggende zaak derhalve niet relevant. De bestreden beslissing houdt, zoals reeds gesteld, immers niet in dat verzoeker illegaal de grens zal dienen

over te steken en hierbij geconfronteerd kan worden met een incorrecte behandeling door grensbewakingsdiensten.

Daar verzoeker stelt een Syrisch onderdaan te zijn kan niet worden aangenomen dat zijn betoog omtrent het aantal Afghaanse onderdanen aan wie in Bulgarije een internationale beschermingsstatus wordt toegestaan dienstig is. Het gegeven dat voor bepaalde nationaliteiten het erkenningspercentage als vluchteling, in Bulgarije, laag ligt houdt ook niet in dat automatisch moet worden aangenomen dat er proceduretechnische problemen of vormen van discriminatie bestaan. Het gegeven dat een erkenningspercentage laag ligt kan immers ook te maken hebben met het feit dat vreemdelingen uit bepaalde landen niet aan de voorwaarden voldoen om een internationale beschermingsstatus te krijgen of dat zij ervoor opteren de procedure niet verder te zetten.

Verzoeker stelt vervolgens dat de leefomstandigheden in het merendeel van de opvangcentra in Bulgarije te wensen overlaten. Hij verwijst hierbij naar algemene informatie in verslagen, doch gaat volledig voorbij aan het feit dat verweerder overwoog *“dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1).”* Hij verliest ook uit het oog dat verweerder zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken in een van de centra in Sofia waar verzoeker zal kunnen ondergebracht worden en toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek werden gedaan incorrect zijn.

Met zijn algemeen betoog omtrent de situatie in gesloten centra in Bulgarije toont verzoeker ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Verweerder heeft immers geduid waarom hij vermocht aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije niet in een gesloten centrum, doch wel in een opvangcentrum in Sofia, zal terechtkomen. Verweerder verwees er namelijk uitdrukkelijk op dat het terugnameverzoek op grond van artikel 18.1.b van de verordening 604/2013 werd aanvaard.

De toelichting dat de Bulgaarse autoriteiten geen toelage meer geven aan personen die ondergebracht zijn in een opvangcentrum laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoeker dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat de bestreden beslissing om een of andere reden kaduuk zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat uit het recente AIDA-verslag waarnaar verweerder verwijst blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 aan de Bulgaarse autoriteiten worden overgedragen en die geen kwetsbaar profiel hebben slechts opvang genieten indien er voldoende opvangcapaciteit is, kan het volstaan aan te geven dat niet wordt aangetoond dat er in Bulgarije onvoldoende opvangcapaciteit is. Uit voormeld verslag blijkt dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije nog niet volledig worden benut, omdat veel vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienden dat land vervolgens, zonder een beslissing inzake hun verzoek af te wachten – wat vragen doet reizen omtrent hun werkelijke reisdoel en de effectieve nood aan een beschermingsstatus –, doorreizen. Verweerder gaf ook aan dat *“[e]r [...] door de Bulgaarse autoriteiten geen melding [wordt] gemaakt van capaciteitsproblemen.”* Verweerder gaf, specifiek wat betreft vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen, tevens aan *“dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag.”* Bovendien kan niet zonder meer worden aangenomen dat, indien verzoeker in Bulgarije niet onmiddellijk zou terechtkunnen in een door de autoriteiten ter beschikking gestelde opvangplaats, dit leidt tot het besluit dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit het relaas van verzoeker, een gezonde jonge man, blijkt immers dat hij reeds verscheidene maanden rondreist en hierbij verscheidene landen heeft doorkruist. Hieruit blijkt dat verzoeker een grote zelfredzaamheid heeft en er niet automatisch kan worden besloten dat hij niet zelf in een tijdelijk onderkomen kan voorzien.

Het gegeven dat verzoekers om internationale bescherming in bepaalde opvangcentra 's nachts contacten hebben met smokkelaars, drugshandelaars en sekswerkers, laat, los van het feit dat dit niet overal het geval blijkt te zijn, niet toe te veronderstellen dat verzoeker in een situatie van onveiligheid dreigt terecht te komen die een beletsel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

De beschouwingen van verzoeker omtrent de moeilijkheden om toegang te krijgen tot onderwijs en werk in Bulgarije laten op zich evenmin toe te concluderen dat verzoeker in dat land dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Verzoeker is geen kind en wordt niet vergezeld van een kind. Zijn uiteenzetting omtrent de situatie van kinderen in Bulgarije is bijgevolg evenzeer irrelevant.

Verzoeker stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije toegang hebben tot de beschikbare gezondheidszorg, maar er worden geconfronteerd met dezelfde moeilijkheden als nationale onderdanen als gevolg van de algemene staat van achteruitgang van een nationaal gezondheidszorgsysteem dat lijdt onder grote materiële en financiële tekortkomingen. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat er enig beletsel zou bestaan om hem naar Bulgarije over te brengen. Er zijn ook geen stukken waaruit zou blijken dat verzoeker een ernstige medische problematiek heeft die onterecht niet in aanmerking werd genomen en die hem zou verhinderen om te reizen of die in Bulgarije niet adequaat kan worden behandeld.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing uiteengezet dat uit het AIDA-verslag kan worden afgeleid dat er, in Bulgarije, in de praktijk tolken beschikbaar zijn voor het gehoor. Verweerder erkent dat er wel aanhoudende problemen zijn om steeds een geschikte tolk te vinden en inzake de kwaliteit van het tolkenwerk, omdat er voor bepaalde talen weinig tolken zijn. Hij benadrukte ook dat de Bulgaarse autoriteiten tijdens een werkbezoek bevestigden dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst en dat ook wanneer het minder frequent gesproken talen betreft een tolk wordt gezocht. Hij gaf aan dat indien er voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, er contact wordt opgenomen met het EUAA. Verzoeker legt de nadruk op het feit dat er toch nog problemen zijn om steeds tolken te vinden en op de soms gebrekkige kwaliteit van het tolkenwerk. Aangezien verzoeker afkomstig is uit Syrië en Arabisch spreekt en in het verslag waarnaar hij zelf verwijst wordt aangegeven dat er voor bepaalde talen, zoals Frans, Engels en Arabische talen zeker tolken zijn (*“Interpretation is secured”*) kan hij hoe dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat het ontbreken van tolken en de gebrekkige kwaliteit van het door sommige tolken verrichte werk in zijn geval een weerslag zal kunnen hebben op het goede verloop van de procedure.

Betreffende verzoekers bemerking over de bewijsgeving en de gebreken op het vlak van het inlichten van de verzoekers om internationale bescherming inzake het belang van het bijbrengen van bewijs, moet worden gesteld dat uit het door de hem aangehaalde citaat niet kan worden afgeleid dat er per definitie een oorzakelijk verband bestaat tussen het ontbreken van adequate bewijzen en gebreken op het vlak van de informatieplicht. Zijn grief is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke gebreken vertoont dat er kan worden gesproken van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming.

Wat de rechtsbijstand betreft, wijst de Raad erop dat de eventuele niet toekenning van rechtsbijstand in de eerste fase van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg voormelde richtlijn niet spreekt van een verplichting om kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures. Er kan dus geen gewag worden gemaakt van enige procedurefout op dit vlak. Uit de informatie die Raad terugvindt in het administratief dossier blijkt dat rechtsbijstand voor procedures voor rechtscolleges, weliswaar moeizaam, wel beschikbaar is in Bulgarije.

Door allerhande gebreken die werden geïnventariseerd, en waarvan sommige in vele landen, waaronder ook België, bestaan, nogmaals op te sommen toont verzoeker niet aan dat verweerders appreciatie van de feiten en zijn conclusie dat er, wat betreft verzoeker, geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel bestaat kennelijk onredelijk is.

Het gegeven dat rechtscolleges *“voor bepaalde categorieën asielzoekers”* overdrachten aan Bulgarije hebben geschorst laat niet toe te besluiten dat er in voorliggende zaak redenen zijn om te concluderen dat de bestreden beslissing van 26 oktober 2023 door een onwettigheid is aangetast.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het voorzorgbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

3.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat de overbrenging van verzoeker naar Bulgarije ertoe leidt dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

3.2.4. Nu niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen kan niet worden geoordeeld dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 18.1.b van de verordening 604/2013 en verweerder, daarentegen, met toepassing van artikel 3.2. of 17.1 van deze verordening, had moeten beslissen om zelf het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Tot een schending van voormelde bepalingen kan bijgevolg niet worden besloten.

3.2.5. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om *“zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend [...] met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over [te gaan] tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*. Verzoekers betoog laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder in casu artikel 51/5 heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

3.2.6. Er moet verder worden opgemerkt dat verzoeker nalaat toe te lichten waarom hij meent dat artikel 25 van de verordening 604/2013 en artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 werden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan een begrijpelijke toelichting, onontvankelijk zijn.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

G. DE BOECK